

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Una data: 28 Gener 1930, el general Primo de Rivera és substituït pel General Berenguer, al qual hom encarrega de formar ministeri. Aquest important canvi polític ens dóna esperances d'un proper retorn a la normalitat.

Després de la crisi

La sortida de la Dictadura ha estat la cosa menys esperada. I si bé és cert que les declaracions, d'aquests temps darrers, del general Primo de Rivera, ja no oferien el menor dubte pel que volia dir un canvi en la situació, també és cert que no s'esperava una solució tan fulminant.

La realitat, però, és que la Dictadura ja no és d'aquest món, i que ens trobem davant del dilema de reorganitzar la vida política i social d'Espanya. Com? De quina manera? Ve't aquí una cosa difícil d'exposar.

En primer lloc, i per a poder contestar amb una mica de certesa, caldria saber quina política seguirà el Govern que presidirà el general Berenguer. Probablement, quan aquestes línies vegin la llum, aquesta política a seguir serà ja del domini públic. Per tant, les conjectures a què ara havem de lluitar-nos, hauran tingut, aleshores, el principi de solució que en aquest moment no veiem enlloc.

Canvis polítics

Diumenge, 26 de gener. — A dos quarts de cinc de la matinada, els diaris reben una extensa nota oficiosa del general Primo de Rivera, en la qual comunica que, per tal de desmentir d'una vegada els rumors de conspiracions i deslleialtats militars, sotmetia la dictadura a un referèndum dels capitans generals i almirallat. Aquesta nota, que subratlla el caràcter d'urgència de la consulta, manifestant que si una majoria dels consultats no ratifiquen la confiança al dictador, aquest es retirarà *ipso-facto*, pro-

dueix una gran impressió en l'opinió pública.

Dilluns, 27 de gener. — Els comentaris que ha provocat la nota oficiosa del general Primo de Rivera són, en general, pessimistes quant a la vitalitat de la dictadura actual.

Dimarts, 28 de gener. — El general Primo de Rivera presenta la dimissió al Rei, i aquest l'accepta. El dictador fonamenta la seva decisió en motius de salut. Els altres ministres del seu govern dimiteixen amb ell. A les vuit del vespre, la dimissió és oficial, i el Rei encarrega de formar govern al general don Dàmas Berenguer, cap de la seva casa militar, el qual accepta l'encàrrec.

Dimecres, 29 de gener. — El general Berenguer s'ha passat el dia fent consultes. Sónen els noms de nombroses personalitats polítiques de l'antic règim, per a formar part del nou ministeri: Goicoechea, Maura Gamazo, Matos, Estrada, Duc d'Alba, Marzo, Ventosa, Cambó, etc.

La nova de la crisi i de la solució en perspectiva, més aviat ha causat bona impressió a tot arreu. Si bé no poden permetre's gaires optimismes, sembla que el general Berenguer es proposa restablir aviat les garanties Constitucionals i convocar eleccions legislatives, i això, al capdavall, sempre és millor que la dictadura.

***

A l'hora de donar aquestes quartilles a les linotips (matí del dijous), encara no es coneix la llista oficial del nou govern. Els nostres lectors ja l'hauran llegit a la premsa diària. Hem volgut donar només, amb aquestes quatre notícies telegràfiques, un breu resum històric d'aquesta memorable crisi de la dictadura espanyola.

P.

—Em vol deixar dos duros?
—Noia, estem de crisi!

LLIÇO POLITICA

Dubte tràgic

RECORDAREU, lectors, que dies enrera ens anuncià el cable d'Amèrica que un italià havia, a Buenos Aires, atemptat contra la vida del president de la república argentina, Hipòlit Irigoyen.

Abans que el pretès presidentida pogués realitzar els seus propòsits, deien les informacions periodístiques, la guàrdia del president deixà estès a terra el criminal, amb nou o deu bales al cos.

I bé. Ha intervingut la justícia, s'ha obert una informació escrupolosa, s'ha identificat el cadàver de l'agressor, se li ha fet a aquest la fitxa antropomètrica per a dibuixar-lo física i moralment, i ara resulta que el mort era un infeliç arrencaqueixals, que no havia tingut mai cap idea política, que es guanyava perfectament la vida amb el seu ofici, que tenia casa oberta, esposa i tres fills, que no era un exaltat, ni un explotat, ni un asalariat, i que admirava el president Irigoyen i votava en les eleccions les candidatures del "peludo".

I la Premsa, àdhuc la més conservadora del Plata, es pregunta: ¿Un home d'aquests antecedents, podia cometre el delictes de què se l'acusa i pel que, sense escoltar-lo, se'l va aterrar?

El dubte inquieta, actualment, a Buenos Aires, tothom. I agreuja l'angoixa un memorial que se li va trobar a sobre a Marinelli, demanant-li al president Irigoyen, respectuosament, protecció per a uns orfes de la seva coneixença.

Lògicament, dedueix de tot això la gent que la guàrdia presidencial es va precipitar i va prendre un sollicitant caritatiu per un llibertari d'acció, per un terrorista.

La mateixa policia de Buenos Aires deu participar d'aquests neguits, quan ha ofert a la vídua de la víctima sufragar les despeses d'enterrament del seu marit.

No cal dir que l'ofertament no ha estat acceptat, i que s'esperen amb impaciència les resolucions de l'autoritat judicial i les derivacions que tindrà aquest "affaire".

Perquè, si, essent Marinelli culpable, eren els Tribunals que l'havien de jutjar i condemnar, ¿qui, si no ells, són els que l'han de vindicar, si resulta innocent?

Veurem com es fa justícia enllà la mar.

PARADOXES

Maquiavel i Marx

L'AUTOR d'"El Príncep", tot ensenyant els preceptes de govern als de dalt, diuen que si ensenyava a burlar les lleis d'Estat als de baix.

Carles Marx, quan escrivia "El Capital", poc podia pensar que serien els "burgesos" els que, bo i canviant els termes, i en col·laboració amb els governants, treurién profits abundosos dels ensenyaments de les doctrines socialitzants, que ell exposa tan bé en el seu llibre.

Contradicció i paradoxa: Maquiavel esdevé liberal; i Marx esdevé tirà, opressor.

Els homes, ben mirat, som uns pertorbadors, uns perpetuadors dels anacronismes que pretenem destruir.

Avui, de Maquiavel, en parlen més aviat els de l'esquerra que els de la dreta; les doctrines maquiavèliques són més aviat trobables en els estaments inferiors que en les esferes elevades.

I de veritablement socialistes, ni que sigui un xic modificats, més aviat en són els pobles grans i poderosos que els pobles que tenen fretura de llibertat i d'una urgent ordenació econòmica.

Caldria, als homes de dreta, rellegir "El Príncep". I als homes d'esquerra, repassar ben repassat "El Capital".

Maquiavel i Marx i els seus doctrinaris-mes respectius hi sortirien guanyant, i potser aclariríem una miqueta els ambients i els conceptes.

EDUARD LÓPEZ-NERÍN

INTENCIONS

UN METGE COM, SORTOSAMENT, N'HI HA POCS.

S'ACABA de publicar, convenientment traduïda a l'espanyol, una història de la vida de la senyoreta Teresa de Lisieux. Potser aquest nom us digui poca cosa, potser us sigui desconegut. La senyoreta Teresa de Lisieux és més coneguda per santa Tereseta de l'Infant Jesús. La seva canonització, si no recordo malament, costà la vida a dos dels obrers que adornaven la cúpula de l'Església.

Jo no sóc massa aficionat a llegir vides de santes com aquesta santa Tereseta de l'Infant Jesús, que ara sembla estar tan de

moda... Però es veu que no li passa el mateix al senyor Ricardo Royo Villanova, degà de la Facultat de Medicina de Saragossa. El senyor Ricardo Royo Villanova ha llegit la història de la senyoreta Teresa de Lisieux, esdevinguda santa, i ha aprofitat la lectura per a escriure un article que és una de les coses més còmiques, més absurdes i desllorigades que hauré llegit en la vida. Perquè el senyor Ricardo Royo Villanova no abandona la medicina, per a dedicar-se a l'humorisme? La medicina no hi perdria gran cosa, i el senyor Pérez Zúñiga no es trobaria tan sol com es troba.

La senyoreta Teresa de Lisieux, o santa Tereseta de l'Infant Jesús, morí tuberculosa. El senyor Ricardo Royo Villanova aprofita això—aquests catòlics a ultrança s'aprofiten de tot!—per a fer unes consideracions sobre les malalties.

Jo he llegit l'article, i he sentit un pasme, una estranyesa, una sorpresa com crec no haver sentit mai. Les consideracions del senyor Ricardo Royo Villanova, degà de la Facultat de Medicina de Saragossa, avergonyrien l'home més ignorant, més inculte, car són la negació de la ciència, de la intel·ligència. El senyor Royo Villanova s'hauria de fer mirar per un alienista. El senyor Royo Villanova és un perill per a Saragossa.

I si no, jutgeu vosaltres mateixos. Diu aquest pobre home que les malalties que flagellen la humanitat són presents del cel.

El mal de Pott, el càncer, l'angina de pit, la meningitis, l'arterioesclerosi, la tuberculosi, la tifoidea, tants i tants altres mals, els hem d'agrair i els hem de rebre amb un somriure beatífic. Per a aquest metge idiota, per a aquest enemic de l'home, el sofriment és un bé. Diu coses tan grotesques i llastimoses com les següents: "Las enfermedades del corazón son lirios o violetas; las del hígado, margaritas; las del estómago, dalias; las del riñón, claveles; las del cerebro, nardos; las de la sangre, azucenas, y las del pulmón, rosas."

D'un metge, sembla que caldria esperar-ne una teoria científica, mai un tractat de jardineria aplicada. D'un metge, si; però del senyor Royo Villanova, no. Perquè un metge és un home que—religiós o no—estudia, en els llibres i en el cos humà, la manera de lliurar de les malalties la criatura humana. El senyor Royo Villanova no fa res d'això. El senyor Royo Villanova és un pobre diable pel qual el malalt ve a ésser una mena d'èlegit de Déu. De la fusta dels Royo Villanova no es fan pas els Gall, els Pasteur, els Claudi Bernard, els Turró. Ell, més que en la sanocrina, el calciom o el pneumotòrax, creu en l'eficàcia d'una estampa de Santa Tereseta de l'Infant Jesús— a la qual ha fet patrona dels tuberculosos —, posada sota el coixí del malalt.

No sé els resultats que li deu donar aquest règim, però suposo que seran llastimosos. En ple segle XX, hom ha de creure més en la ciència que en el miracle. Sense per això deixar d'ésser un perfecte creient, un perfecte catòlic. Hi ha dret a ésser catòlic. A lo que no hi ha dret és a no ésser intel·ligent. I el senyor Ricardo Royo Villanova, a jutjar per les seves consideracions medicoreligioses, no n'és. Un metge així posa en ridícul la ciència i el país on li permeten ocupar un lloc com el deganat de la Facultat de Medicina.

LLUIS CAPDEVILA

Per la cultura del poble

L LUIS Capdevila, el nostre estimat company, ha donat darrerament conferències de cultura a Belcaire, Linyola i Fuliola.

Lluís Capdevila, un dels homes que a Catalunya treballen més i amb més fe pel poble, i per al poble, fa, amb les seves conferències, una tasca lloable digna d'estima.

Una altra adhesió

E L senyor Ermengol Roure Toneu, de Cassà de la Selva, i des del periòdic El Bisbalenc, s'ha adherit amb entusiasme a la idea de crear un "Premi Ignasi Iglésies".

Li ho agraim.

EL NOU MINISTERI

Presidència i Exèrcit, Berenguer
Hisenda i Economia (interi), Argüelles
Foment, Matos
Justícia, Estrada
Marina, contraalmirall Carvia
Instrucció Pública, Duc d'Alba
Governació, General Marzo
Treball, Sangro Ros de Olano

Psitacosi

Arreu s'escampà la nova; quina nova, Déu me val!... Tot el món se n'escruixia per la seva gravetat.

La nova greu era aquesta: que suara els alemanys han descobert que, dels lloros, s'enco mana l'home un mal que és una mena de "denga" de funestos resultats; una estranya malaltia que també té un nom estrany, car en diuen "psitacosi", que és un mot enrevessat que ningú sap què significa i ningú sap de què va.

Ves qui gosaria dir-ho, després de tants i tants anys, que la sàvia bestioleta que tan bé sap imitar el parlar de les persones, que menja patata i pa, i té dots parlamentàries i gasta aquell ric plomall verd, blau, roig, que nostres ties se n'adornaven el cap...

Ves qui tenia de dir-ho, quan Colom en va portar una parella d'Amèrica i, en present solemnia, va ofrenar-la als Reis Catòlics juntament amb el cacau, la canya, la xocolata, el coco i el pebre en gra; ves qui tenia de dir-ho que aqueix "lorito real" ens daria picossada ferint-nos com un malvat, encomanant-nos la febre i empestifant-nos la sang.

Menys mal si aquesta malura la tingués el lloro al nas o al bec, que de aqueixes bèsties el nas o el bec és igual. Els lloros de casa nostra ja ho tindrien arranjat: ara que el doctor Asuero ha fet miracles en gran amb nassos de totes mides... un toquet al nas, i en paus.

Mes, si el microbi radica, com sembla molt natural, a la gargamella, l'òrgan més despert de tant xerrar, aleshores... ai, la mare, ¿quin doctor serà capaç de trobar pels que el pateixen un remei o un bon calmant?

(El cert és que si la nova fos autèntica i real, amb els lloritos que es crien a la terra d'En Xarau, ai, pobrissons de nosaltres, l'endèmia fóra tan gran, que amb l'horrible "psitacosi" seriem tots apestats).

FORLIFE

Cançons en mar

Ai, cançons en alta mar, que en doneu d'esgarrifances, i que és viva, l'emoció, per qui les sent o les canta!

Impregnades són les veus de la salabror iodada que us va penetrant endins amb un enyor que embriaga.

Ai, quina carícia al cor i quin serrament de cames, quan dels cants de mar enllà coneixeu lletra i tonada!

I ai, si aqueixos cants al vent són cants a la vostra pàtria, i ai, si aqueixa pàtria-amor és xica-xica i viu d'ansies, el pensament eixalat com una verge encantada!

MAYET-

La Legislació Internacional del Treball Les Comissions d'Enquesta

VIII

HEM analitzat la relativa eficàcia que té, en realitat, l'acció directa que la llei internacional posa, per pur compliment, a l'abast de les organitzacions professionals obreres o patronals, quan aquestes volen adreçar una reclamació a l'Oficina del Treball. I hem insinuat, a títol de compensació, que si l'eficàcia de l'acció "directa" era molt migrada, restava, encara, el recurs de l'acció "indirecta", el qual, afortunadament, dona un més ample marge de possibilitats.

En efecte. Les organitzacions obreres, car les patronals, aquí, no ens interesen, tenen el recurs de valer-se de llur delegat a la Conferència general, al que poden denunciar qualsevol abús, arbitrariedad o injustícia, comès pel govern o per la classe patronal amb tolerància d'aquest, que signifiqui una violació a una llei obrera adoptada en virtut d'una Convenció Internacional. Aquest dret a la reclamació o a la queixa de les organitzacions obreres per mitjà de llur delegat (el qual, com el lector recordarà, forma part de la representació del seu país respectiu a la Conferència de Representants dels membres en companyia de tres delegats més) és legalment emprat en virtut de l'article 411 del tractat de Versalles, partida tretzena.

Heu-vos aquí el procediment previst per aquesta mena de reclamacions, procediment que representa un dels punts de major interès de la legislació internacional del treball, car fa referència a la important i delicadíssima qüestió de les sancions establertes en cas d'incompliment de les disposicions d'una Convenció aprovada i ratificada per tots o per alguns dels membres de la Societat de Nacions:

El delegat exposa el plany, la reclamació o la denúncia a l'Oficina Internacional del Treball. La reclamació passa immediatament al Consell d'Administració, el qual, si ho creu convenient, pot transmetre-la al govern objecte de la denúncia, tot invitant-lo, de passada, a que s'expliqui sobre la qüestió que motiva el plany. En la hipòtesi, molt versemblant, que el govern denunciat no estigui per donar explicacions o bé que les que doni siguin considerades insuficients o insatisfactòries, el Consell d'Administració ordenarà la formació d'una Comissió d'Enquesta que tindrà la missió d'estudiar la qüestió que ha motivat la reclamació, lliurant-ne després un report documentat, en el qual, ultra consignar els fets constatats durant l'enquesta, indicarà les mesures convenients per remeiar la qüestió, i, si hi ha lloc, les sancions d'ordre econòmic a imposar contra el govern responsable.

I ara ve, al nostre modest entendre, el punt més important d'aquest aspecte de la legislació internacional del treball: la intervenció, com a àrbitre imparcial i jutge inapel·lable, del Tribunal de Justícia Internacional de La Haia. Aquesta intervenció és una valuosa garantia moral a favor de l'obrer, les forces del qual solen resultar insuficients en la lluita contra un govern que, com tots els altres, compta amb una determinada influència política a la Societat de Nacions. A La Haia no hi ha polítics ni diplomàtics d'aquesta o d'aquella gran potència; només hi ha juristes, només hi ha jutges que fallen sense tenir en compte la nacionalitat de les parts interessades en un conflicte. El tribunal de La Haia falla, en últim cas, si el govern en falta no ha volgut seguir les recomanacions del Consell a indicació de la Comissió d'enquesta, i el seu fall és inapel·lable. La intervenció eventual d'aquest alt organisme jurídic dona un interès i una eficàcia més positiva al procediment de reivindicació obrera.

Es convenient, però, no esguardar aquestes disposicions legislatives del dret internacional obrer, amb un optimisme massa assolellat i innocent. En la pràctica, la política, els egoismes internacionals, la diplomàcia tèrbola i el concepte exagerat que els Estats tenen de la sobirania, posen un sens fi d'entrebancs al normal desenvolupament de les normes processals esmentades, i és difícil desempallegar-se de les pressions polítiques i poder arribar a La Haia, terra promesa de veritable justícia internacional.

Molts planys i no poques denúncies moren ofegades, tot just després de néixer, sota el paperam que omple el cove gegantí que el Consell d'Administració té a les oficines de Ginebra. Malfieu-vos de l'excusa de moda:

—Ens ocuparem amb molt gust d'aquest afer, però no podem fer-ho... Es tracta d'una qüestió "d'ordre interior" del vostre país, en la qual no podem posar-nos...

(Continuarà.)

DOMÈNEC DE BELLMUNT.

Correu de l'Estranger

LA CONFERÈNCIA NAVAL

LS discursos que fins ara han estat pronunciats a la Conferència de Londres, no aporten cap element nou en l'apreciació del problema naval. No han estat més, en realitat, que consideracions generals i promeses de bona voluntat que en res no modifiquen la posició adoptada fins ara per cada una de les cinc potències que formen part de la conferència.

Tothom està d'acord en la necessitat d'alleugerir la feixuga càrrega que pesa damunt dels pobles, i de prosseguir la política de pau que, iniciada després de la guerra, s'ha vist reforçada pels acords de Locarno, pels progressos de l'arbitratge, i pel pacte Kellogg declarant la guerra fora de la llei.

Tot depèn, ara, de la sinceritat dels governs representats a la Conferència de Londres. El problema és més important encara des d'un punt de vista psicològic i polític que des d'un punt de vista merament tècnic.

Cal que els anglesos es resignin a deixar de banda llurs ambicions tradicionals, i reconeguin als Estats Units uns drets iguals als seus.

Cal, per altra part, que si els anglesos i els nordamericans no tenen altres intencions que les exposades gairebé místicament en les notes oficioses, tractin liberalment les aspiracions del Japó.

Cal també que França i Itàlia renunciïn

al domini absolut de la Mediterrània. I cal, encara, arribar a un acord en l'àrdua qüestió dels submarins.

Però aquests obstacles no són pas insuperables. I la Conferència de Londres ens mostrarà si els governs volen amb sinceritat el desarmament, o si volen anar passant temps amb hipòcrites disquisicions.

ELS ACORDS DE LA HAIA

LA conferència de La Haia ha acabat més felicitment del que es podia esperar. A part de l'incident provocat pel doctor Schacht, i al qual la delegació alemanya posà fi bastant ràpidament, tot es desenrotllà d'una manera normal.

La reacció de la premsa alemanya no ha estat molt violenta. Va sense dir que en les esferes nacionalistes, que ja eren hostils al pla Young, hom ha condemnat tots els acords presos a La Haia, declarant que eren absolutament desfavorables a Alemanya.

Els atacs, tanmateix, han estat més fluïxos que de costum. I és que tothom veia anticipadament que els partidaris del pla Young tenien guanyada la partida.

La intervenció del Dr. Schacht a La Haia ha estat, també, vivament comentada a Alemanya. Els socialistes reclamen, ara, amb energia, la seva destitució. És intolerable — diuen — que el president de la Reichsbank tracti d'imposar els seus punts de vista al govern del Reich, i que, com ha esdevingut a La Haia, vulgui dirigir fins la política internacional.

Aquest assumpte tindrà greus repercussions. Plantejarà novament el problema de la delimitació dels poders de l'Estat i els dels alts interessos econòmics; això és, les relacions entre la política i l'economia.

CORNELLÀ

ANY nou, vida nova", diu l'adagi. Això sembla, a la vila de Cornellà. Després de tantes enquestes sobre la joventut futura, sembla que la part conscient va a fer una obra pràctica. Se està formant una "Associació Obrera" els principis de la qual seran el mutualisme, però un mutualisme modern, amb esperit liberal i humanitari; després s'hi ajuntarà: Cooperatives i Cultura; les tres armes més fermes per la lluita per la vida. Doncs, joves, endavant! Allà on no arribeu amb els coneixements tècnics, hi arribareu amb l'entusiasme, i tingueu present, en tots els casos que se us presentin, el lema de "Justícia i Llibertat". I ara demano als habitants de Cornellà que no facin el sord al crit d'aquests joves; penseu que el seu camí és de cara al poble. Culturalment i espiritualment, a la altura que es mereix.

P. RIUS.

CADAQUÈS

A PROFITANT, i agraint, la crida que fa LA CAMPANA DE GRACIA a tots els que vivim fora de Barcelona i tenim un ideal, he de fer una observació que crec justa.

L'obrer que viu a ciutat, igual que el que viu al poble, amb rares excepcions, sols s'ocupa del treball i de la gresca. A això crec jo que es deu l'endarreriment espiritual de Catalunya.

Si tots els obrers, en acabar el treball, agafessin un periòdic o un llibre—millor un llibre—, i s'assabentessin del seu contingut, tal volta el problema de l'obrerisme seria altra cosa. Avui ens venç el capital

per obra i desgràcia de la nostra incultura. Cadaqués és un exemple llastimos del que estic dient. A Cadaqués, l'obrer va del treball al café, no a discutir i llegir coses que l'haurien d'interessar, sinó a passar l'estona parlant de niceses. Quan no va al café, va al pont. I el sentireu parlar d'oli, de vi, de peix. Mai de política, de literatura, de sociologia.

No comprenen que amb aquest procedir es lliuren, lligats de peus i mans, als senyors Esteves que aquí abunden d'una manera que fa feredat; no comprenen que aquestos se'ls fan seus per a tot allò que els convé, els converteixen en instruments.

Si a mi m'haguessin d'escoltar, jo els diria: "Obrers de Cadaqués, i també els d'altres pobles de Catalunya: llegiu, feu-vos forts llegint, assabenteu-vos de tot ço que passa arreu del món; estimeu els llibres, penseu que el llibre és l'arma més poderosa contra l'opressió. Fent-ho així, deixareu d'ésser la joguina d'uns quants que s'aprofiten de la vostra ignorància per a saciar tots els seus baixos instints.

M. R.

CORRESPONDÈNCIA

J. B. P. (Blanes).—Més endavant. Ara no ho podem aprofitar.

D. F. (Sant Sadurní).—Va.

D. C.—Anirà... no sabem quan. Penseu que tenim molt original i que ens fan anar no com nosaltres voldríem.

M. M. (Sarreal).—Molt bé, amic. Anirà. O potser vagi en aquest número.

P. R. (Cornellà).—Va.

AQUEST NUMERO

HA PASSAT PER LA CENSURA

Impremta "La Campana". — Om, 8

ENTRE CANIBALS

—Mira, diu que a Europa aboleixen la guerra.
—Sembla que es comencen a civilitzar!